

Не е веселъ май нашия гостенинъ,
едно време бѣ по-приказливъ. . .“

„— Уморенъ е отъ дългото возене,
пъкъ е станалъ затъ мълчаливъ.“

„— Какво пѣргаво бѣше момченце,
хей такъва единъ вагабонтъ,
щомъ ме видѣше: „Хей, чичо Пенчо
покачи ме бе малко на конь!“

Но отиде си вече туй време
на безгрижния кираджилъкъ:
яхнешъ коня, развѣешъ перчема,
презъ балкана — та чакъ въ Казанлъкъ!

Ето стигнахме вашта градина,
че опънала хубавъ гергевъ!“
„— Дано пѣберна бжде годината,
да завѣдимъ по нѣкой-другъ левъ.“